

COSINS SA

La casa embruixada
María Menéndez-Ponte

Il·lustracions
de Claudia Ranucci

cruïta

Les orelles de la Yerma

• 1

Quan els cinc cosins van sortir amb els cavalls, semblava que un gat hagués esgarrapat el cel amb les ungles roses. I el sol queia lentament sobre l'horitzó com una feixuga esfera de foc.

Encara feia molta calor, a la Meseta castellana.

Era un d'aquells dies de juliol en què només els insectes donen senyals de vida amb els seus brunzits empipadors.

Els pobres cavalls balancejaven la cua per espantar les mosques i movien amb insistència el cap, mortificats pels tàvecs.

Normalment, tots cinc anaven a fer la passejada una mica més tard, quan el sol ja havia desaparegut del tot, però la Verónica i el Diego estaven impacients per ensenyar als seus cosins la casa embruixada.

Era una villa petita, molt bonica, amagada enmig de les pinedes, a uns cinc quilòmetres de la finca.

Estava pintada de color beix, tenia una xemeneia de pedra i una teulada feta de teules.

Per arribar a la porta calia pujar quatre graons i a la part de darrere hi havia un porxo petit amb una balustrada.

Al costat s'alçava un conjunt de cases de pedra, de les quals en quedaven quatre ruïnes escasses.

A la colla els intrigava molt aquell edifici construït al mig d'un bosc, tan apartat de tot i envoltat d'una aura de misteri.

L'havien descobert en una de les passejades a cavall amb la seva mare, i no els hauria estranyat que hi visqués una bruixa. Els feia pensar en la caseta de xocolata de Hansel i Gretel.

—Hi passen coses molt rares —els va prevenir la Verónica—. La porta sempre està tancada, però un dia la vam trobar oberta i vam veure que l'interior és una ruïna. I és ben estrany, perquè per fora està intacta.

—Hi vau entrar? —va preguntar la Natalia.

—Quan estàvem a punt de fer-ho, la porta es va tancar de cop —va respondre el Diego.

—Us vau cagar a les calces! —va exclamar el Javi, que era molt de la broma i li agradava fer el fatxenda.

—Doncs sí, vam tocar el dos amb les cames al cul —va confessar la Verónica amb franquesa—. I si hi haguessis sigut, hauries fet el mateix.

—Segur que va ser una ventada —va comentar el Pablo, que a tot li buscava una explicació científica.

—De cap manera. No feia gens d'aire —el va rebatre el Diego—. Va ser un fenomen paranormal.

–Potser hi havia una parelleta, a dins, i no volien que els molestessin. He, he, he –va riure el Javier.

–Que no, que no hi havia ningú! –li va assegurar el Diego–. Però creiem que la casa està embruixada, perquè cada vegada que hi passem, els cavalls es posen nerviosos, ja ho veureu. I el Jazz reacciona igual, quan anem amb bici. No para de lladrar.

La Yerma va posar les orelles dretes, en sentir-ho.

La Verónica, que era qui la muntava, estava convençuda que ho entenia tot, encara que no pogués fer altra cosa que renillar.

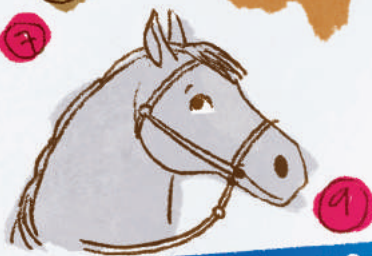
Era una euga molt sensible, una mica tímida i bastant espantadissa.

Sempre estava a l'aguait de tot el que passava al seu voltant i, al més mínim sobresalt, feia un esbufec.

La Verónica la coneixia bé, però. Tenia el do d'entendre els cavalls i sabia tranquil·litzar-los. A la Yermi, com l'anomenava ella, li tenia un afecte especial. Li recordava una gran dama del segle XVIII per la manera com es movia en trotar i per la seva delicadesa.

La Verónica adorava els cavalls i sabia interpretar-ne tots els estats d'ànim. Fins i tot tenia una guia on havia anat apuntant els gestos característics de cadascun.

Posa a prova la teva intuïció. Què creus que deu sentir el cavall de cada dibuix? Una pista: fixa't en les orelles! Al capítol següent podràs comprovar si ho has encertat.

La resplendor

• 2

–No em farà caure, la Lúa, quan hi arribem? –va dir la Natalia, amoïnada.

–I ara! La Lúa és la millor –li va respondre sa cosina–. És incapaç de fer caure ningú, per això te l'hem donat. Està súper ben domada. Pots estar tranquil·la. Només cal que et fixis en el moviment de orelles: si les inclina una mica en diagonal, cap als costats, vol dir que està tranquil·la; quan se li posen ben dretes, està a l'aguait; quan vol escoltar alguna cosa, té una orella dreta i belluga l'altra, atenta al soroll que li ha cridat l'atenció; si les tira totes dues una mica enrere, vol dir que li molesta alguna cosa; i si les tira ben enrere, fins que li freguen el coll, és que està enfadada! Quan l'una se li mou endavant i l'altra enrere, és senyal de preocupació; si les té caigudes és que està molt calmada; si miren endavant, però relaxades, és que li interessa el que veu, i a la inversa significa que presta atenció al que diu el genet.

–Quina classe de teòrica que t'ha donat la nostra cosina amazona, Natalia! Relaxa't! –va exclamar el Javi.

La Natalia no estava gens tranquil·la, però. El més mínim moviment li clavava un ensurt. I d'ençà de la classe magistral de sa cosina, no treia els ulls de les orelles de la seva euga.

–M'imagino que li deueu dir Lúa perquè és blanca –va comentar el Pablo.

–Sí. És que de nit se la veu tan bé com a la lluna –li va respondre el Diego.

–Lúa és lluna? –va preguntar la Natalia.

–Sí, en gallec –va respondre la Verónica.

Ella i son germà anaven sovint a la Corunya a veure la seva àvia i per això sabien bastant de gallec, encara que no tant com el Pablo i el Javier, que hi vivien. La Natalia, en canvi, quan no estava a la finca amb els seus cosins, se n'anava al sud amb l'altra àvia.

–Aiii, què li passa? S'ha posat a tremolar de cop, ja devem ser a la vora de la casa –va queixar-se la Natalia, cada vegada més inquieta.

–No t'hi amoïnis, que ho fa per espantar les mosques i els tàvecs. A l'estiu se'ls mengen de viu en viu. Són uns pesats, no sé per què han d'existir –va dir la Verónica, exasperada.

–Les mosques reciclen la matèria orgànica i combaten les plagues de les plantes –va informar el Pablo.

–O sigui, que es mengen les cagarades dels cavalls i de les vaques –va afegir el Diego–. Eeeecs!

–Doncs, encara que tinguin una funció, són unes pesades! –es va plànyer la Verónica.

–Són pitjor les paparres –va comentar el Diego–. Són repulsives. Els xuclen la sang i són grossíssimes.

–Ecs, quin fàstic! –va exclamar la Natalia, observant amb aprensió el pèl de la Lúa.

–Sí, són fastigoses –li va confirmar el seu cosí–. Quan les trepitges, surt un raig de sang que flipes.

–Ai, calla, que baixo! –es va espantar la Natalia.

–Aquestes sí que són una espècie innecessària –va sentenciar la Verónica.

–Ara el Pablo ens dirà que fan anàlisis de sang gratuïtes als cavalls –va riure el Diego–. Ha, ha, ha!

–Doncs espero que només sigui als cavalls –va comentar la Natalia, cada cop més aprensiva.

–Deixeu en pau les paparres i galopem! –va proposar el Javier.

–No, que ja arribem –el va frenar la Verónica–. Però no pateixis, perquè després tindran pressa per tornar i ens faran anar al galop, ja ho veuràs.

–Segur que no em farà caure? –va preguntar la Natalia, espantada.

–Tranquil·la, de debò que no et passarà res –li va assegurar la Verónica–. Vas molt segura, amb la Lúa.

Ara bé, quan eren a uns cinquanta metres de la casa, la Polka, una euga pèl-roja espectacular, amb la crinera i la cua negres, va començar a recular i a piafar, amb les orelles dretes i una mica tirades enrere.

Era el cavall de més alçada i el muntava el Diego, que anava al capdavant de l'expedició, de manera que al final va encomanar el nerviosisme a la resta dels cavalls.

La Blackie va emetre un renill de preocupació i la Venus li va respondre; totes dues eren negres i el pèl els resplendia al sol com si fos d'atzabeja.

–Ai, ai, ai, que la Lúa va cap enrere, no sé què fer, em farà caure! –va cridar la Natalia, molt espantada.

–Xxt, tranquil·la –li va xiuxiuejar la Verónica, arrambant-se a ella per acariciar el coll a la Lúa.

Allò va semblar que la calmava. Però no pas a la Polka, que era tossuda de mena i molt dominant.

–Passa tu al davant, Verónica –li va demanar el Diego–, que aquesta mossa comença a fer el ximple.

La Verónica va pressionar amb suavitat el ventre de la Yerma amb els talons i li va donar un copet afectuós al coll per fer-la avançar. Com que estava prenyada, la tractava amb una delicadesa extrema. Fins que no parís, només la muntaria ella.

–Guaitau! Hi ha algú, a la casa! Hi ha llum en una finestra! –va exclamar, impressionada.

Tot seguit, va començar a fer fotos amb el mòbil, que duia sempre penjat al coll d'ençà que li havien regalat per l'aniversari.

Però la llum de la finestra va ser gairebé com un flaix, es va apagar de seguida.

I els altres no la van arribar a veure.

–Us juro que hi he vist una llum –els va assegurar ella.

–Deu haver estat el reflex del sol –va suggerir el Pablo.

En realitat, ja feia estona que el sol s'havia post i el bosc començava a cobrir-se d'ombres.

Examina les fotos amb mirada de detectiu.
Algun detall et fa pensar que hi ha algú, a la casa?

